

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. гр. Хасково, 02.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, Х НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Георгиев

при участието на секретаря Цветелина Хр. Станчева
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Георгиев Административно
наказателно дело № 20235640200920 по описа за 2023 година
и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за
административните нарушения и наказания.

Образувано е по жалба от „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, град
Хасково срещу Наказателно постановление № МН-ЮЦБ-23-144 от 10.10.2023
г. на Началника на Регионален отдел „Южна централна България“ на Главна
дирекция „Метрологичен надзор“ към Държавна агенция за метрологичен и
технически надзор, с което на основание чл. 53 и чл. 83 от ЗАНН и чл. 85, ал.
2, вр. ал. 1 от Закона за измерванията, на дружеството - жалбоподател е
наложена административна санкция: имуществена санкция в размер на 200
лева за нарушение по чл. 44, т. 4, вр. чл. 43, ал. 1 от ЗИ. В подадената жалба
се релевират оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на
атакуваното с нея наказателно постановление, поради допуснатото съществени
процесуални нарушения и нарушение на материалния закон. Твърди се в
подадената жалба, че съставеният АУАН, както и издаденото въз основа на
него наказателно постановление не установявали по безспорен начин факта на

извършване на нарушението. Не било установено по безспорен начин наличието на задължение за последваща проверка на посочения в АУАН и в НП водомер, като се излагат конкретни и подробни съображения в подкрепа на тази група доводи, свързани с ограничаване на проверяващите с препратка към общия нормативен способ за установяване на периода на валидност и вида на самото средство за измерване. Сочи се в подадената жалба, че процесният АУАН и издаденото въз основа на него НП страдали и още от друг съществен недостатък, а именно липсата на доказателства за извършване на измерване в действителност, свързано с търговско плащане, от които да е видно, че такова плащане е извършено по отчетено количество вода, а не по реда на начисляването на служебно количество изразходвана вода по смисъла на чл. 35, ал. 2 или чл. 35, ал. 6 или чл. 37 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, издадена на основание чл. 135, т. 15 от Закона за водите. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание пред Районен съд – Хасково, дружеството - жалбоподател, редовно призовано, се представлява от юриск. И. Д., надлежно упълномощен от управителя на „Водоснабдяване и канализация” ЕООД, град Хасково, който заявява, че поддържа жалбата, а в хода по същество развива конкретни и подробни съображения за нейната основателност.

Административнонаказващият орган - Началникът на Регионален отдел „Южна централна България“ на Главна дирекция „Метрологичен надзор“ към Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, редовно призован, не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание. В представено писмено становище, чрез Р.К. С., главен експерт – юрист в Главна дирекция „Метрологичен надзор“ към Държавна агенция за метрологичен и технически надзор, жалбата се оспорва и се заявяват съображения в насока нейната неоснователност, като се излагат конкретни и подробни аргументи в подкрепа на искането тя да бъде отхвърлена, а атакуваното с нея наказателно постановление, като правилно и законосъобразно – потвърдено от съда. Претендира се и присъждане на разноски на основание чл. 63д, ал. 1, вр. ал. 4 от ЗАНН и чл. 25а, ал. 3 и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Жалбата е подадена в законоустановения срок, срещу подлежащ на обжалване акт, от лице, легитимирано да атакува наказателното постановление, поради което е процесуално допустима.

ХАСКОВСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, за да се произнесе по основателността ѝ и след като се запозна и прецени събраните доказателства при извършената проверка на обжалваното наказателно постановление, намира за установено следното:

На 21.06.2023 г., в около 11:04 часа била извършена, от свидетелите М. П. Т., на длъжност „*****“ в РО, Южна централна България на ГД, „Метрологичен надзор“ към ДАМТН, заедно с А. С. Д. на длъжност „*****“ в РО Южна централна България на ГД, МН към ДАМТН и Н. К. В., на длъжност „*****“ в РО Южна централна България на ГД, МН към ДАМТН извършили планова надзорна проверка на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, град Хасково, в качеството на ползвател на средства за измерване - водомери, с цел осъществяване на търговски плащания по смисъла на чл. 5 от Закона за измерванията - при определяне на цена в зависимост от измереното количество изразходвана студена вода /отчетена по показанията на монтиран водомер за студена вода/. В хода проверката било установено, след посещение на място, че в обект – водопроводно отклонение на битов абонат – Е.Х.А. с парт. № 15/14 с адрес: град Хасково, бул. „*****“ се използва средство за измерване – водомер за студена вода, произведен от „Minol“, тип „Minomess“, с идентификационен № 081677958 и означения за разход: $Q_n=1.5$ куб.м./ч., температурен клас Т30, сертификат за изследване на типа СЕ-М17-1781. Описаният водомер бил вписан в регистъра на одобрените типове средства за измерване в Република България под № 4407 с поставена оловна пломба от последваща проверка на средството за измерване през 2016 г. на каквато отново е следвало да бъде подложен до 31.12.2021 г.

Въз основа на тези констатации и след като контролните органи от състава на ДАМТН достигнали до извод, за допуснатото нарушение по чл. 44, т. 4, вр. чл. 43, ал. 1 от Закона за измерванията, а субект на нарушението е „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, град Хасково, преценено въз основа на изискана от Началник Отдел „Продажби“ във „Водоснабдяване и канализация“ информация за извършени плащания от абоната въз основа на показанията на средството за измерване и приложения констативен протокол

за демонтаж за проверявания обект, за съответния период от време с Писмо - покана, изх. № 82 – 02 – 250/21.07.2023 г. управителят на дружеството - жалбоподател бил поканен да се яви за съставяне и връчване на АУАН на 04.08.2023 г. за времето от 10:00 часа до 12:00 часа, връчена на 25.07.2023 г.

В резултат, на 04.08.2023 г. е съставен от свид. М. П. Т., в присъствие на упълномощено, с Пълномощно с нотариално заверен с рег. № 5040 от дата 31.07.2023 г. на Нотариус, рег. № 352 по Регистъра на Нотариалната камара с район на действие РС – Хасково подпис на представляващия по закон дружеството – жалбоподател, лице - Т. П. С. Акт за установяване на административно нарушение № 2314ХС от 04.08.2023 г., срещу „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, град Хасково. След предявяването му, актът бил подписан от упълномощеното от управителя на дружеството – жалбоподател лице и чрез същото лице бил връчен и екземпляр от съставения АУАН на датата, на която бил съставен, според отразеното в приложената по АНП разписка, без да бъдат вписани обяснения или възражения в съответната предвидена за това графа.

Възражения срещу съставения акт за установяване на административно нарушение не са постъпили в рамките на законоустановения срок от връчването му.

При издаване на наказателното постановление, административнонаказващият орган възприел изцяло фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение и на основание чл. 94, ал. 2 от Закона за измерванията и позовавайки се на Заповед № А – 366/02.06.2022 г. на Председателя на ДАМТН, София, наложил процесната имуществена санкция.

Изложената дотук фактическа обстановка е категорично установена от представените по делото писмени доказателства, посочени на съответното място по – горе, както и от показанията на разпитаните в хода на съдебното производство свидетели. Съдът кредитира показанията на свидетелите М. П. Т. и А. С. Д. относно обстоятелствата, свързани с извършване на процесната проверка, констатациите, до които са достигнали в нейния ход и тези, свързани с процедурата по съставяне на АУАН, като еднопосочни с останалия събран доказателствен материал, вътрешно безпротиворечиви и логически последователни, поради което съдът ги възприема при обосноваване на

фактическите си изводи по делото. За последната група факти, а именно тези, свързани с процедурата по съставяне на акта за установяване на административно нарушение, съдът дава вяра на изложеното и от свид. Н. К. В.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал.4 от Закона за измерванията, лицата, които използват средства за измерване, са длъжни: т.4. да не използват средства за измерване без знаците по чл. 35, чл. 39, ал. 1 и чл. 43, ал. 1. С разпоредбата на чл.43, ал.1 от ЗИ е предвидено, че последваща проверка се извършва на средствата за измерване в употреба и се удостоверява със знаци за последваща проверка. По силата на чл.85, ал. 1 от ЗИ, физическо лице, което в случаите по чл. 5 използва средства за измерване, които не отговарят на изискванията по глава четвърта, или не изпълнява задълженията си по чл. 44, се наказва с глоба от 100 до 300 лв., а съгласно ал. 2 на същата норма, за същото нарушение, когато е извършено от едноличен търговец или юридическо лице, се налага имуществена санкция от 200 до 500 лв. Следователно, деянието за което на дружеството - жалбоподател е наложена административна санкция, е обявено от закона за наказуемо с административна санкция.

При съставяне на АУАН и издаване на наказателното постановление съдът не констатира процесуални нарушения от категорията на съществени, които да налагат отмяна на последното. Съставеният акт за установяване на административно нарушение отговаря на изискванията на чл. 42 от ЗАНН, налице е описание на нарушението откъм основните му съставомерни белези: дата, място, начин на осъществяване, съответстващи на дадената правна квалификация. Не са допуснати и нарушения на чл. 40 от ЗАНН, във връзка със съставянето и връчването на АУАН в присъствие на изрично и надлежно упълномощено от представляващия по закон дружеството – жалбоподател лице с осигуряване на възможност чрез това лице, той да се запознае с неговото съдържание, както и да направи възражения по него. Спазени са давностните срокове по чл. 34 от ЗАНН, доколкото в случая съставът на нарушението предвижда като форма на изпълнителното деяние ползването, което се разбира в смисъл на относително трайно във времето, фактическо състояние, на средство за измерване - водомер, без знак за последваща

проверка, която е следвало да се извърши след изтичането на първоначалната такава и да се постави съответният знак за това. Тоест, съставомерното поведение се изразява не просто в самото неизпълнение на задължението за последваща проверка, а в използването на средство за измерване без да е изпълнено това законово изискване. В случая няма спор, че процесният водомер се е използвал и след изтичането на срока на валидност на последващата проверка от 2016 г. и това е продължавало във времето и към момента на проверката от контролните органи. От събраните по делото доказателства се установява безспорно, че нарушението се е извършвало и на датата, на която то е констатирано, а именно – 21.06.2023 г. В тази връзка не е изтекла едногодишната погасителна давност от извършване на административното нарушение, което обстоятелство би препятствало ангажирането отговорността на нарушителя на основание чл. 34 от ЗАНН. След като нарушението се е извършвало към 21.06.2023 г., на която дата е и установено от контролните органи, а актът е съставен на 04.08.2023 г., то липсва нарушение на тази норма, като в подкрепа на това становище е възприето и в Решение № 303 от 15.12.2015 г. на АдмС - Хасково по к. н. а.х.д. № 249/2015 г. по описа на същия съд.

На следващо място, обжалваното наказателно постановление е издадено от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, спазена е формата и редът за издаването му, а по съдържанието си отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН, установяваща изискуемите реквизити, като не намират опора в закона твърденията на процесуалния представител на дружеството – жалбоподател за наличие на пропуск да бъдат представени доказателства, въз основа на които да се установи по несъмнен начин нарушението, като така релевираните пороци, ако бъдат установени, се отнасят не до законосъобразността на санкционния акт от гледна точка съблюдаване процесуалните правила, а до въпросите по същество и ще бъдат разгледани при необходимост на съответното място. В случая актосъставителят е изпълнил задължението си да даде прецизно словесно описание на нарушението, релевантната правна квалификация, а при издаване на наказателното постановление, след като АНО е приел за установен нарушителя, извършеното нарушение, изразяващо се именно в използване на описаното средство за измерване без знаци за последваща проверка на средство за измерване в употреба, е приложил относимата санкционна норма.

От материалноправна страна обстоятелствата, изложени в акта и наказателното постановление, проверени от съда с допустими по закон доказателствени средства, се установяват по недвусмислен и категоричен начин. Доказано е, че на посочените в АУАН и наказателното постановление дата, действително дружеството – жалбоподател, е използвало в дейността си процесното средство за измерване – водомер с посочените технически спецификации. Анализът на разпоредбите на чл. 26, ал. 1 във връзка с чл. 38, ал. 1 от ЗИ сочи на извода, че контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка, които се извършват от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор. По делото не се спори, че проверяваният водомер попада в обхвата на „средство за измерване“, чиято легална дефиниция е дадена от законодателя с § 1, т. 27 от ДР на ЗИ /техническо средство, което има метрологични характеристики и е предназначено да се използва за измервания самостоятелно или свързано с едно или повече технически средства/ и подлежи на последваща проверка, удостоверена със съответния знак, съгласно чл. 43, ал. 1 от ЗИ. Периодичността на проверките се определя със заповед на председателя на Държавната агенция за метрологичен и технически надзор, която се обнародва в Държавен вестник и се обявява в официалния бюлетин на агенцията /чл. 43, ал. 4 от ЗИ/, каквато в случая се явява Заповед № А-616 от 11.09.2018 г. на Председателя на ДАМТН, съгласно която водомерите от одобрен тип с номинален разход $Q_n=15 \text{ m}^3/\text{h}$, подлежат на последваща проверка на пет години. В случая дружеството – жалбоподател, като лице, което ползва средства за измерване, попада в обхвата на законовата забрана за употребата им без знака по чл. 43, ал. 1, във връзка с чл. 44, т. 4 от ЗИ, удостоверяващ извършената последваща проверка. В процесния случай дружеството е използвало водомер като средство за измерване на количеството продавана вода, преминаващо през водомера, без знак за последваща проверка според средството за измерване и според срока на валидност на предходна проверка, който е бил валиден до края на месец декември 2021 година.

В заключение съдът намира, че от събраните по делото писмени и гласни доказателства по безспорен начин се доказва извършването на описаното в НП нарушение. За наличието на монтиран водомер от вида на

описания в АУАН и НП, ползван и към датата на проверката от дружеството – жалбоподател липсва спор, а за установяване на факта на използването му, показателно е изисканата от Началник Отдел „Продажби“ във „Водоснабдяване и канализация“ информация за извършени плащания от абоната въз основа на показанията на средството за измерване. Не намират опора в доказателствения материал, приобщен по делото твърденията за липса на доказателства за извършване на измерване в действителност, свързано с търговско плащане, от които да е видно, че такова плащане е извършено по отчетено количество вода, а не по реда на начисляването на служебно количество изразходвана вода по смисъла на чл. 35, ал. 2 или чл. 35, ал. 6 или чл. 37 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и канализационните системи, издадена на основание чл. 135, т. 15 от Закона за водите. На следващо място, пак от същите тези доказателства се извежда извод, че горният водомер не е бил преминал последваща проверка към датата на установяване на нарушението и е нямал поради това и съответния знак, удостоверяващ такава проверка, нито пък извършената справка на официалната интернет страница на БИМ сочи на налична информация за удължаване на срока на валидност на партии водомери, заявени пред Български институт по метрология от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, град Хасково, както се установява от посоченото в Писмо, регистрирано в ДАМТН с вх. № 82-00-580-/1/ от 10.05.2023 г.

Във връзка с последното и макар да не е формулирано изрично възражение, че в случая разпоредбата на чл. 28 ЗАНН е следвало да бъде приложена, поради малозначителност на деянието, съдът счита, че няма пречка въпросът за нейното приложение да се разгледа и обсъди за пръв път в настоящото производство и без конкретно възражение, доколкото касае преценка за законосъобразност. Аргументите в подкрепа на това становище са следните:

Разпоредбата на чл. 28 ЗАНН предвижда, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Общото понятие на административното нарушение е дефинирано в чл. 6 от

ЗАНН, а съгласно чл. 9, ал. 2 НК, приложима съгласно препращата норма на чл. 11 от ЗАНН не е престъпно деянието, което макар формално и да осъществява признаците на предвидено в закона престъпление, поради своята малозначителност не е общественоопасно или неговата обществена опасност е явно незначителна. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 от ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 от ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 от ЗАНН, а неговата преценка за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление, поради издаването му в противоречие със закона. Следва да се отбележи, че в конкретния случай е допуснато от страна на дружеството - жалбоподател нарушение по 44, т. 4, вр. чл. 43, ал. 1 от ЗИ, формално по своя характер. С обявяването му за наказуемо се защитават обществени отношения в кръга, очертан в чл. 1 от Закона за измерването и е насочено към обезпечаване постигането целите на закона, прокламирани в чл. 2, като за съставомерност на деянието не се изисква настъпване на определен вредоносен резултат. Същевременно липсват не само доказателства, но и конкретни твърдения за наличие на каквито и да било други факти, в това число и смекчаващи отговорността обстоятелства, които въз основа на преценката дали се явяват изключително или многобройни такива, да обосновават липса или по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение от този вид, което сочи, че процесното деяние не представлява и не може да бъде квалифицирано като „маловажен случай” по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

На следващо място, при определяне вида и размера на административната санкция в разпоредбата на чл. 94, ал. 2 ЗИ е предоставена възможност на наказващия орган за преценка, като и в този аспект на дейността му не е допуснато нарушение на материалния закон и санкционната норма е правилно приложена с налагане на административната санкция, съобразно законоустановения минимум на имуществената санкция, отчитайки всички обстоятелства по чл. 27 от ЗАНН и въпреки констатирания факт, че процесното деяние не е единствено.

По изложените съображения, подадената жалба се явява неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а атакуваното с нея наказателно постановление, като правилно и законосъобразно - потвърдено.

По отношение на разноските по направеното искане от наказващия орган, чрез процесуалния му представител, следва да се отбележи, че предвид изхода на спора и нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, ДВ, бр. 94 от 2019 г., според която, в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс, а в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д, се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, както предвижда ал. 4, то в тежест на жалбоподателя следва да бъдат възложени направените по делото разноски за възнаграждение на упълномощен юрисконсулт. Същото бе определено в размер в рамките на цитираната норма, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ по отношение на деянието, описано в наказателното постановление, доколкото процесуалният представител не се явява, за да пледира в съдебно заседание, но представя подробно писмено становище. Съгласно чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37, ал. 1 от ЗПП, вр. чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ минималното възнаграждение за процесуално представителство в производства по реда на ЗАНН е 80 лв. и тъй като липсва фактическа и правна сложност на случая, изискваща специални и по - значими процесуални усилия, в полза на издателя на наказателното постановление ще следва да бъдат присъдени, съответно в тежест на жалбоподателя - възложени разноски на основание чл. 63д от ЗАНН именно в такъв размер.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № МН-ЮЦБ-23-144 от 10.10.2023 г. на Началника на Регионален отдел „Южна централна България“ на Главна дирекция „Метрологичен надзор“ към Държавна агенция за метрологичен и технически надзор.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД, ЕИК: 126004284, със седалище и адрес на управление гр. Хасково, обл. Хасково, ул. „Сакар“ № 2, представлявано от Б. А. Ж. да заплати на Агенция „Митници“ Териториална дирекция Митница - Пловдив сумата в размер на 80 лева, представляваща направени по делото разноси за възнаграждение за упълномощен по делото юриконсулт.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Хасково в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

/п/ не се чете.

Съдия при Районен съд – Хасково: Вярно с оригинала!

Секретар: Г.С.